

Kladno, 21. 1. 2018

Introit: Ž 55, 23; **písně:** 549, Sv169, 355, Sv 187, 623; **čtení:** 17, 1 - 8;

zamyšlení: Zj 1, 9 - 18

Zamyšlení

Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé... takhle jsme se těšili na podzim a v době adventu. Vánoce máme za sebou, na co se můžeme teď těšit? Na jaro. Jaro přichází... takto se někteří povzbuzují v zimě, takhle zní slova naděje. Jaro přichází.

Ale kniha Zjevení takové naději asi nenahrává. Líčí děje takovým způsobem, takovými obrazy, že často vyvolává rozpaky a různé spekulace, podněcuje fantazii a nově se dozvídám z našich biblických hodin, kde knihu zjevení právě probíráme, že také podporuje všelijaké konspirační teorie jako žádná jiná biblická kniha. Je to fantastická kniha, kde se vedle sebe vyskytují různé postavy, drak, příšera, ale také obdivuhodné obrazy Boha a hrdého beránka. Mnoho románů i filmů apokalyptického žánru jsou inspirované touto knihou.

Náš dnešní oddíl je jasnou ukázkou bohatých obrazů a symbolické řeči knihy Zjevení. Ježíš je zde líčen velmi barvitě jako Syn člověka uprostřed sedmi svícňů, oděn dlouhou řízou se zlatým pásem na prsou, hlava a vlasy bělostné jako sníh, oči jako plamen ohně, nohy jako z kovu přetavenému ve výhni, hlas jako hukot příboje. Uměli bychom si takového Ježíše namalovat, nebo si ho aspoň představit i s tou dynamičností, jak nám ho Jan líčí? Podobně popsané postavy můžeme najít v románech, ale Jan nepíše román. Nechce nás jen tak pobavit. Jan nepíše proto, aby probudil naši fantazii a představivost. On chce na něco důležitého upozornit a tímto popisem Ježíše si říká o naši pozornost. Chce, abychom si uvědomili, že se tady děje něco naléhavého.

Ta naléhavost oproti obecné představě o apokalypse nechce ukazovat na nějakou katastrofu. Víme, že u většiny lidí je apokalypsa synonymem kataklyzmatu a dramatického konce dějin. Kniha Zjevení nemá s takovou představou konce světa nic společného. Jan nepředpovídá budoucí zkázu. Zjevení je odhalením skrytých věcí, ale ne budoucích. Je jen jiný a hlubší pohled na náš svět. Je varováním a povzbuzováním pro sedm církví, kterým Jan píše. Není o zoufalství, nýbrž o naději. Proto líčí Ježíše jako velkého a mocného Pána.

Je pravda, že v době, kdy Jan přijímá toto zjevení, situace křesťanů byla těžká. Byli krutě pronásledováni. Sám Jan musel do exilu na ostrov Patmos, aby si zachránil život. Musel odejít ze své obce a opustit společenství, aby mohl dále zvěstovat evangelium.

Naštěstí pro nás, žijeme v jiné době a v jiných podmínkách, tedy aspoň pokud mluvíme o České republice a Evropě obecně, a také o Americkém kontinentu a o jižní části Afriky. Jinak

i v současném světě najdeme místa, kde jsou křesťané pronásledováni a mučeni. Známe nedávný případ uvěznění Petra Jaška, i když jeho křesťanská víra nemusela být jednoznačnou příčinou jeho zatčení v Súdánu. V zemích jako je Čína, Severní Korea, křesťané nemají plnou svobodu vyznání a bývají i mučeni.

Právě za takových nepříznivých okolností se Jan dostal na ostrov Patmos a měl vidění. Byl vyzván, aby sepsal všechno, co vidí a aby se stal zvěstovatelem naděje všem, kdo jsou v soužení, trpí pronásledováním a nemohou svobodně vyznávat svoji křesťanskou víru. A kdy jindy se lidé mají povzbuzovat a podporovat se navzájem v jednotě, když ne v soužení? Je to jako ve hře o trůny železné, kde každý bojuje proti každému, ale když se blíží kataklyzma, všichni se spojí proti společnému nepříteli. A je náhoda, že v této hře železný trůn každý bojuje proti sedmi soupeřům, královstvím? Je to jako sedm církví, kterým Jan píše. Že by další román (sága) inspirován knihou Zjevení?

O Čechách se říká, že jsou individualisté a že nejsou moc solidární. Ale kdo si pamatujete velké povodně, které zasáhly v roce 1997 především Moravu a v roce 2002 pro změnu Čechy, zejména Prahu a Plzeň, určitě si vzpomenete na velkou vlnu solidarity. Konaly se velké sbírky finanční i materiální, vznikly velké týmy dobrovolníků, kteří pomáhali v terénu s odstraňováním následků záplav i s rekonstrukcí některých obydlí. V moderních dějinách neproslulé teroristické útoky vyvolávají vlnu solidarity po celém světě. Ukazuje to, že člověk, když chce, umí v sobě probudit dobro. Je paradoxem, že se to děje v krizových situacích. Ale je opravdu nutné čekat na katastrofy a tragédie, abychom v sobě objevili dobro a smysl bratrství? Potřebujeme, aby nás něco vylekalo, abychom začali uvažovat o smyslu života? Potřebuje naše víra zkušenost se zoufalstvím, aby se probudila? Potřebuje naděje bolest, aby začala být vnímána? To je ta naléhavost, na kterou nás chce upozornit kniha Zjevení. A je úkolem Jana a každého křesťana Zjevení zvěstovat.

Jeho naléhavost nepatří do minulosti ani do budoucnosti, ale do současnosti. Potřebujeme zvěst evangelia. Náš svět a společnost, v níž žijeme, nejsou úplně zdravé. Napětí a rozhádanost v české společnosti rozdělují nejen politiky, ale všechny. Politici to živí a všichni se chytáme. Zdá se mi, že už nevnímáme své levicové nebo pravicové názory. Více se mluví o vítáčích, obráncích národních zájmů, extrémistech, probruselských, Zemanovcích, Putínovcích atd. Na sociálních sítích jsem četl diskusi, kde se někdo pozastavil nad tím, proč to tak je, že se Češi hádají kvůli migrantům, kteří obcházejí ČR velkým obloukem bez zájmu sem vstoupit. Ti, kdo sem vstupují, činí tak s očima na Německo.

Další poznámka byla o tom, jak jsme přestali vnímat své skutečné problémy. Zapomněli jsme na nemocné české zdravotnictví, které ohrožuje naše životy více než nějaký, z pohledu

ČR spíš virtuální nebo zanedbatelný, počet migrantů. Politikům se náramně povedlo zaměřit naši pozornost na pseudoproblémy a mnozí na nich staví politickou kariéru. Čím větší strach v nás vyvolávají, tím více hlasů jim dáme ve volbách, čím více vnímáme hrozbu z venku, tím méně vnímáme to, co nás ničí uvnitř, i ta nevraživost, která staví zeď mezi dvěma tábory. Žijeme vedle sebe, ale vytváříme dva neslučitelné názorové světy. Všichni se pomalu stáváme extrémisty, mizí prostor pro porozumění a toleranci.

Půlka národa si přeje Zemana a nemá sebemenší pochopení pro voliče Drahoše, myslí si, že jsou to blbci, když chtějí volit vítače. A co si myslí příznivci Drahoše o voličích Zemana? Světe div se, myslí si, že jsou to blbci, když chtějí volit Putina agenta. Vítač a agent jsou oba vlastizrádci a my všichni, milí přátelé, jsme blbci. Jsme ve slepé uličce. Jedna půlka se bojí agenta, druhá půlka se bojí vítače.

Strach! Opravdu je náš osud v rukou těchto dvou? Drží nás v šachu? Jsou pro nás alfou a omegou? Co děláme, aby společnost neupadala ještě víc?

Ježíšovi učedníci Petr, Jan a Jakub byli jednou zaujati hned třemi pány, soudě podle mluvčí této trojice, Petra. „*Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.*“ Pro jistotu, aby se nikdo s nikým nehádal. Střední zlatá cesta. Neuděláme to podobně, ať se nikdo nehádá? Jenže to nejde. Takže budeme volit podle našich křesťanských hodnot. Kdo je bližším našim hodnotám. Někaké kritérium na to musí existovat. Je přece rozdíl mezi agentem a vítačem.

Ale pozor, milé sestry, milí bratři, Nechci tady agitovat. Co chci říct je to, co zaznělo z oblaku na adresu Petra: „*To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchejte.*“ Jakýpak Eliáš, jakýpak Mojžíš? Natož Drahoš, Zeman! Ježíš je našim Pánem, jediným, kterého nám vyvolil Hospodin. Volme, koho chceme, ale nedělejme z toho tragédii, když nevyhraje náš oblíbenec. Nebude to konec světa.

Žádný Babiš nám nepřinese babí léto, abychom přestali mít naději v Boha. Žádný Sobotka nám neposkytne skutečnou radost ze Šabatu, dne Páně. Žádný Zeman nám nevezme zemi, určitě ne tu zaslíbenou. Žádný Drahoš nám není natolik drahý, abychom se vzdali Ježíše, svého skutečného Pána.

“*Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného.*” Samozřejmě, koho jiného!

Ježíš nám chce vzít náš strach. Říká to třem učedníkům, říká to i Janovi ve Zjevení: „*Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.*” Evangelium a Zjevení nás zvou k radostnému očekávání, k naději.

Jan si to nenechal pro sebe. Co viděl a uslyšel, to napsal, jak byl vyzván a dělil se o to pozvání k naději s ostatními křesťany sedmi církví, kterým rozeslal svůj spis. Neztrácejme důvěru v dobrý konec. Přestaňme se hádat a strkat do sebe jako malé děti.

Buďme svědky radostného zjevení. Ne jaro, ale Ježíš přichází! Amen

Poslání: Ž 53, 13 - 15

Požehnání: Kéž už přijde Izraeli ze Sijónu spása! Až Bůh změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraduje. (Ž 53, 7)